

**Biskop i Nidaros
Herborg Finnset**

**Visitas i Flatanger, Fosnes,
Klinga, Namsos, Otterøy og
Vemundvik sokn i Namdal
prosti**

12. – 24. november 2019

Visitasforedrag

Søndag 24. november 2019

1 Innledning

«Har du ikke på deg pleddet?» spurte en skuffet smårolling i barnehagen i Flatanger. Det tok litt tid før jeg skjønnte hva han mente: På oppslagstavla i barnehagen hang et bilde av alle biskopene i fargerike bispekåper, fotografert utenfor Nidarosdomen. Han syns nok det var puslete da ingen kom i flott kappe, men bare i kjedelig svart jakke. Men besøket blei bra likevel, det: Vi fikk nærkontakt med leik og barnekultur og fikk en god opplevelse av hvordan de yngste innbyggerne i ei bygd blir tatt vare på. Visitas er kontakt med alle aldersgrupper i lokalsamfunnet!

I de to siste ukene har det vært visitas i Flatanger, Fosnes, Klinga, Namsos, Otterøy og Vemundvik sokn. Det er et stort område, men alle holdes sammen av deltakelsen i Midtre Namdal kirkelige fellesråd.

Å være på visitas er å spørre: «Hvordan står det til?» Formålet med visitasene er å støtte, inspirere og veilede menigheter og ansatte, og synliggjøre kirkas nærvær i lokalsamfunnet. Visitasene er en av biskopens nøkkel-oppgaver. Den er en termometer på hvordan det står til lokalt.

Denne visitasen har hatt temaet «Virkelighet og visjon: ambisjoner, realiteter og muligheter for menighetene i Midtre Namdal». Visitasen skal gi et rom for å stoppe opp og undersøke, kjenne etter: Hvor er vi? Hva ønsker vi oss? Hvor vil vi? Hva kan vi gjøre for å komme oss dit? Hvordan kan vi være Guds medarbeidere her vi holder til?

Jeg har vært innom 7 kirker disse dagene, på ulike arrangementer. Samtale med konfirmanter, kulturkvelder eller gudstjenester. Kirker med ulikt preg og historie, men alle bygg som mange er glade i, og som rommer noe av historien for oss. De er en del av fortellingen om hvem vi er som enkeltpersoner og som fellesskap. I Otterøy, Namsos og Vik kirker har jeg vært med på kulturkvelder med kortreiste deltakere. Da hele forsamlinga uten å nøle reiste seg og klappa for den unge syriske jenta som spilte fløyte og deklamerte dikt på kulturkvelden i Vik, var den spontane responsen mer enn en vanlig applaus: den ble et sterkt uttrykk for fellesskap og solidaritet. Dette husker vi lenge, vi som var sammen der denne kvelden.

Vi har møtt mye kjærlighet og engasjement disse dagene. Dere er glad i og stolt over kirkehusene deres. Mange av dem er det største forsamlingshuset i lokalsamfunnet. De kan brukes til mer enn gudstjenester og kirkelige handlinger. Bruk dem til ulike samlinger, til konserter og andre kulturarrangementer. Bruk dem til å være *sammen!* La unge og voksne få slippe til med ulike musikkuttrykk, bruk dem til samtaler om verdier og viktige samfunns spørsmål. La dem få være de samfunns-hus de har potensiale i seg til å være! De er lokalsamfunnets hus, og en del av fortellinga om hvem dere er, som bor der.

Vi har opplevd mye engasjement hos menighetsråds- og fellesrådsmedlemmer, hos ansatte og andre deltakere i kirkas liv. Det er mange som *vil noe* for kirka, det er bra! Takk for gjestfrihet over alt hvor vi har vært på besøk.

I en landsdekkende spørreundersøkelse som nylig er gjort blant Den norske kirkes medlemmer, har vi fått interessante opplysninger: I Nidaros bispedømme har nesten 90 % besøkt ei kirke det siste året, 7 av 10 ville valgt kirkelig konfirmasjon, 6 av 10 ville valgt kirkelig vielse om de skulle gifte seg nå, 8 av 10 ønsker en kirkelig begravelse. 74% tror på Gud, eller er åpne til at Gud finnes. 78 % synes det er viktig at de lokale kirkebyggene er i god stand. Omtrent halvparten sier at det er viktig at kirka har en sentral plass i mitt lokalsamfunn- og en mindre andel opplever at den har det. Vi har med andre ord et større rom å gå inn i enn det vi får til å bruke i dag: kirka kan gå sterkere inn i det offentlige felles rommet enn vi gjør i dag.

Noen gudstjenester har godt feste hos oss: dåp, fireårsbok, konfirmasjonstida, jul. Men hva med de andre? Hvordan kan vi være gi gode opplevelser som gir lyst til å komme tilbake? Hvordan er vi gode

agenter for at flere opplever gudstjenesten som et meningsfylt og godt sted å være, og kirka som et fellesskap det gir mening å tilhøre, hvor nåde, håp og mening finnes?

Da jeg begynte som ny prest, var liturgien fast og nesten umulig å endre, og alterboka var å anse som gjeldende lov. Bønnene var ferdig formulert, det var få valgmuligheter, og få rom for å involvere flere. Her har det skjedd ei stor forandring: Nå kan mange være med og ha ulike oppgaver i gudstjenesten, kulturskolene har f. eks. gitt oss mange unge utøvere som kan få være med og bruke kirkerommet og prege gudstjenestene våre med ulike kulturuttrykk, nattverd-deltakelsen har økt de siste årene.

Å være kirke for dagens mennesker på vårt sted er en oppgave som hele tida er i endring.

Det som var meningsbærende og fint for tidligere generasjoner, kan oppleves som stivnet språk og mening for den som er ung – hva gjør vi med det? Gudstjenesten kan være aldri så *rett*, men berører den oss?

Ulike tema og hendelser i samfunnet utfordrer oss: Har vi berøringsangst, eller bruker vi muligheten til å ta dem inn i kirkas rom, til å være ei kirke som bryr seg og bryr seg om, som også kan romme de kontroversielle emner uten å være redd? Kan vi ta i de vanskelige emnene også med kjærlighet og omtanke? Noen jubler, og noen blir urolige. Her må vi våge å prøve nye veier. Vær modige, ta sjansen på at noen kan være kritiske, eller at konklusjonen er: «nei, dette gjør vi ikke en gang til på denne måten». Hvordan bygger vi broa av mening, håp og tro og ønsker nye generasjoner velkommen *inn* i fellesskapene våre? Hvis vi ikke prøver, skjer det helt sikkert ikke noe. Det hjelper ikke at ting er aldri så riktig, om det ikke berører hjertene og beveger oss. I skolegudstjenesten i Namsos kirke fikk vi et glitrende eksempel på hvordan barnekulturen kan brukes i gudstjenesten, og hvor fint det kan bli når de ulike fagansatte i kirka samarbeider om et prosjekt.

Andre ganger er det nye mer krevende: Når vi ser tilbake, ser vi at mange av forandringene i kirka har skjedd gjennom et press fra samfunnet rundt oss. Noen har jublet, andre har vært urolige.

Spørsmålet om kvinners prestetjeneste, spørsmålet om skilsmisse og gjengifte er to slike eksempler. Når vi ser tilbake på disse sakene, tenker vi: Jo, det blei rett. Denne endringa var til det bedre. Ikke smertefritt, ikke uten friksjon. Nå handler det om de homofile, eller slik vi sier nå: LHBT-personers plass i kirka.

Vi er hele tida i forandring. Vi kan kjenne oss som mellom barken og veden. Men å være mellom barken og veden er å være på riktig sted: det er *der* veksten skjer.

Hvordan kan kirka enda bedre kan fylle sin oppgave: å være en sammenheng hvor vi får del i Guds nåde og kjærlighet, tro og håp, frimodighet og glede? Særlig når livet blir vanskelig for folk, må kirka vår være et sted hvor vi alle blir møtt med det beste kirka har. Alltid. Uansett. Ubetinget nåde.

2 Rapporter og visitasfokus

Til visitasen har sokneprestene Hilde Lundquist og Mark Akali, prestevikarene Ellen Brorson og Anne Brit Moltubakk, og menighetssekretær Anne Ruud Kristiansen, i samråd med menighetsrådene, utarbeidet visitasberetninger for den kirkelige virksomheten i soknene. Kirkeverge Magne Bergslid har levert fellesrådets rapport om kirker, kirkegårder og lokale rammevilkår. Prost Håkon Olaussen har utarbeidet befaringsrapport for kirker og gravplasser, og en rapport om kontorhold. Han har også koordinert arbeidet med å forberede visitasen. Tusen takk til dere alle!

Rapportene gir innsikt i de lokale forholdene. De er viktig som forberedelse, og viktig for arbeidet under selve visitasen. Rapportene har vært utgangspunkt for samtalene i rådene. De har også gitt gode innspill til samtalene med Flatanger og Nye Namsos kommune om samhandling mellom kirke og kommune.

Rapportene vil være en del av de dokumentene som sammen utgjør det vi kaller visitasprotokollen: Den samlede skriftlige dokumentasjonen av visitasen. De vil også være del av grunnlaget for oppfølgingsarbeidet etter visitasen.

3 Møte med de ansatte

Menighetenes viktigste ressurs er de ansatte. Derfor er også møte med de ansatte et av visitasens viktigste møter. Dette ble et inspirerende møte med gode og engasjerte medarbeidere som snakket varmt om sine egne arbeidsoppgaver og sin egen tjeneste, om sine kollegaer og om det gode arbeidsfellesskapet i Midtre Namdal.

Det har vært så fint å høre om sterk motivasjon og dyp kjærlighet til lokalsamfunn og kirke, om glede over de mange møtene med mennesker og opplevelsen av at dette er noe av det rikeste ved å være kirkelig medarbeider.

Gode relasjoner er viktig innad i stabene og utad i lokalsamfunnet. Slik bidrar alle ansatte hver på sin måte til at kirka har et godt omdømme.

Uansett hvilken stilling en har i kirken, skal en tenkte stort om den oppgaven en har. Særlig skal vi være oppmerksom på at de som har sitt daglige arbeid som kirketjenere, gravplassarbeidere og kontormedarbeidere, møter mange mennesker som kan trenge omtanke og et vennlig ord. I mange sammenhenger er det de som er kirkas ansikt utad.

For prost og kirkeverge, som sammen har arbeidsgiveransvaret for de ansatte, er det en viktig utfordring å legge til rette for faglig utvikling, godt samarbeid og for gode rammer for de ansatte. Som arbeidsgiver er det viktig å strekke seg langt for å tilby store nok stillinger og legge best mulig til rette for gode arbeidsforhold, gode tjenester og en tydelig «vi-følelsen», med vilje til å jobbe godt sammen på tvers av tradisjonelle profesjongrensener.

4 Møte med menighetsrådene. Menighetsliv og trosuttrykk.

Flatanger og Fosnes, Klinga og Namsos, Otterøy og Vemundvik er menigheter hvor folkekirken står sterkt. Her har prester kommet og gått i generasjoner og vært med og møte livet i bygd og by med Guds omsorg og nåde gjennom feiring av gudstjenester og livsriter – søndag etter søndag, jul og påske, dåp og konfirmasjon, vigsel og gravferd. For bygdene har det vært viktig å bygge kirker og ta godt vare på dem, helligstedene i lokalsamfunnene.

Vi møtte de seks menighetsrådene og hadde en god samtale med dem. Først vil jeg gjerne si en stor takk til alle rådsmedlemmene for deres engasjement for kirka i lokalsamfunnet sitt. Takk for innsats og trofasthet! Å sitte i menighetsrådet er ei viktig frivillig tjeneste. Som lokalmenighetens øverste organ er det mange oppgaver menighetsrådet skal ta hånd om. Takk til dere som nettopp har gått ut av menighetsrådet ved høstens valg. Og takk til dere som nå har startet med ei ny fireårsøkt. Dere går inn i en viktig periode med spennende oppgaver.

Det meldes om at antallet gudstjenestedeltakere går ned, særlig på «vanlige» gudstjenester. Denne utviklingen ser vi i hele bispedømmet. Det er stor oppslutning om kirkelige handlinger, om de gudstjenestene som har befestet seg som viktige tradisjonsgudstjenester, og om de gudstjenestene med tydelig profil og målgruppe. Folk kommer til kirke og gudstjeneste når anledningen og grunnen er god. Jeg vil oppfordre prost og sokneprester, menighetsråd og kirkeverge til å legge til rette for en kontinuerlig samtale om gudstjenesten der så mange som mulig kan delta. Denne samtalen må handle om gudstjenestens innhold, om dens form og målgruppe. Hva er de viktige dagene? Hvem kan være de gode samarbeidspartnerne? Hvordan skal vi gi så mange som mulig gode grunner til kirkebruk og gudstjenestefeiring? Her vil jeg oppmuntre alle til å tenke kreativt og prøve ut gode ideer. Og prester og menighetsråd skal vite at handlingsrommet er stort nok.

En stor endring i gudstjenestelivet gjennom noen tiår er hvordan frivillige og medliturger beriker gudstjenestefeiringen. I gudstjenesten handler det om å utvide eierskapet til gudstjenestefeiringen.

Frivillighet handler om oppgaver og medansvar, om tilhørighet og engasjement. Dypest sett handler det om rikdommen ved å gi av seg selv og være til velsignelse for andre. Gudstjenesten er hele menigheten sin.

Menighetene i visitasområdet har over lang tid vært bevisste på at vi er kirke i et område med dype samiske røtter. Når nådehilsen og velsignelsen høres på sørsamisk i gudstjenestene, synliggjøres det at vi er *en* nasjon, bygd på territoriet til to folk. Slik kan vi være med og gjøre mangfoldet til en rikdom mellom oss.

Et område med et tydelig folkekirkepreg har også sitt karakteristiske «trosuttrykk.» I Trøndelag er det mange som tror i lag, sammen med andre, helst uten å stikke seg ut. I folkekirkeland er det oftest presten som er troens bærer og troens representant, kanskje sammen med noen få andre som synes det er greit å være synlig.

Kristen tro kan beskrives som trygg tilhørighet og taus tilslutning. Andre legger mer vekt på troen som et personlig anliggende og på overbevisning. I folkekirken står nok troen som tilhørighet, sterkest. Her er ofte troen lettere gjort enn sagt.

Og det er mange måter å uttrykke denne tilhørigheten på. Det ligger mye ekte tro og kjærlighet gjemt i dugnad og praktisk arbeid. Denne måten å uttrykke sin tro og tilhørighet på – mer preget av handling enn av ord, må anerkjennes som «tro god nok» mellom oss. Folkekirka har rom for tro med ulike uttrykk, for ulike hjertejern og ulikt engasjement. Her skal det være høy himmel, åpne dører, og vi må kunne oppleve at kirka er av alle og for alle som vil være med.

5 Midtre Namdal kirkelige fellesråd, Nye Namsos kommune og Flatanger kommune.

Når Nye Namsos kommune er et faktum fra 1. januar 2020 som en sammenslutning av Namsos, Fosnes og Namdalseid kommuner, fullføres en naturlig utvikling etter mange år med omfattende og godt interkommunalt samarbeid.

Det er fint å registrere at nye Namsos kommune også tar i bruk sitt sørsamiske navn: Nåavmesjenjaelmien tjjelte.

På kirkelig side har interkommunalt fellesrådssamarbeid vært en suksess siden 2006. Fra 1. januar 2020 vil Namdalseid kirkelige fellesråd inngå i Midtre Namdal kirkelige fellesråd. I møte med de ansatte var tilbakemeldingene entydig positive på det å være ansatt i et større arbeidsfellesskap, faglig og trivselsmessig.

Når Kirkerådet i denne 4-årsperioden skal arbeide med å etablere en ny kirkelig organisering, vil strukturene og erfaringene fra Midtre Namdal kirkelige fellesråd trolig være lett å kjenne igjen. Her er det gjort et viktig og godt pionerarbeid til nytte og glede for hele kirkefellesskapet. Dette handler ikke minst om de gode erfaringene med å forholde seg til større kommunefellesskap i en framtid hvor statskirken er død, men hvor kommunekirken vil leve i beste velgående.

I møte med Flatanger kommune var tilbakemeldingen stor tilfredshet med ordningen og tydelighet på at kommunen aldri ville klart å finansiere samme kirkelige tjenestekvalitet alene. Her ønsker en fortsatt tilhørighet til fellesrådssamarbeidet selv om kommune ikke velger å gå inn i en storkommune. I Flatanger har en også klart å bevare og gi rom for et sterkt lokalt engasjement for bygg og anlegg i nært samarbeid med kirkeverge og fellesråd. Stor takk til Løvøy kirkeforening for imponerende og trofast innsats.

Møtet med Namsos kommune var preget av et sterkt ønske om å stå sammen i arbeidet for å bygge gode fellesskap og gode lokalsamfunn. Visitasen har frembragt gode rapporter om rammevilkår og investeringsbehov og kommunen er innstilt på å imøtekomme til dels store dokumenterte behov, særlig knyttet til Namsos kirke.

I møte med Nye Namsos kommune vil jeg nevne følgende samtaletemaer

- Nøkterne økonomiske rammer for både kommune og kirke
- Investeringsbehov for Namsos kirke på 30 mill over en 3-årsperiode
- Behovet for regulering av festeavgiftene
- Oppfordring fra kommunen om utredning av krematorium i Namsos.
- Gravplasskapasiteten i kommunen med særlig fokus på situasjonen i Klinga, Vemundvik og på Jøa, og ferdigstillelse av Otterøy gravplass, renovering av kirkegårdsgjerde i Namsos
- Kirkebygg og kirkebruk i en kommune med 9 kirker
- Spenningene etter årets Pride-arrangement i kommunen og Pride-gudstjenesten i Namsos kirke
- Mulighetene for etablering av Kirkens bymisjon i Namsos i samarbeid med Bymisjonen i Trondheim

Stor takk til Flatanger og Nye Namsos kommune for varm mottakelse og gode, konstruktive samtaler om felles verdier og utfordringer.

6 Trosopplæring og faglig samarbeid.

Under visitasen har vi fått møte dyktige og engasjerte trosopplærere i ulike sammenhenger. Den store skolegudstjenesten i Namsos kirke var et høydepunkt og bokstavelig talt et skoleeksempel på godt samarbeid mellom prest, trosopplærere, kantor og kirketjener. Med mange menigheter, vil tverrfaglig samarbeid være avgjørende for kvaliteten på tiltakene og for muligheten for å gjennomføre dem.

Trosopplæring er selvsagt ikke noe nytt i kirken. Det økte antallet undervisningsstillinger er en gave, men også en utfordring. Gaven er alle de nye mulighetene. Utfordringen er at en ny faggruppe skal finne sin plass i samarbeidet med de som har vært der lengre. Her må det samarbeides om det som alltid har vært hele kirkens og menighetens oppgave.

Trosopplæringen har som mål å nå alle døpte fra 0 til 18 år med gode tiltak. Med begrensede ressurser har det vært en målsetning som noen steder har stått i veien for å satse tungt for å lykkes bedre med noen færre prosjekter og grupper. Fra Kirkerådet kommer det nå nye signaler: Målet er fortsatt å nå flest mulig, men sats ordentlig på det som dere lykkes best med. Og rommet for kreativitet og utprøving av det dere har mest tro på, er stort.

Lykke til videre med et arbeid som er avgjørende viktig for kirkas nåtid og framtid.

7 Møte med landbruksnæring og Moelven Van Severen

Denne visitasen har også gitt mulighet til gårdbesøk til Sandvika fellesfjøs på Jøa og bedriftsbesøk til Moelven Van Severen i Namsos. Takk til Bjørnar Schei og Sissel Eid, som tok så godt imot oss på Jøa og til Jarl Andreassen og Kjell Robert Westerlund som gav oss innsikt i en viktig del av Namsoshistorien og et spennende møte med en hjørnesteinsbedrift i Namsos.

Både for biskopen og for kirka er det viktig å kjenne folks hverdag i arbeid og fritid. Kirkas oppgave er å bry seg om alt som tilhører livet, som beriker og bekymrer oss.

8 Samarbeid barnehage-kirke og skole-kirke

Visitasen har gitt meg mange gode og spennende møter med skoler og barnehager, lærere, elever og konfirmanter på Sørenget og på Lauvsnes, på Jøa og Otterøya og ved den store skolegudstjenesten i Namsos. På Lauvsnes og på Otterøya fikk vi møte elever som bød på sang og engasjerte spørsmål til biskopen. Vi har fått møte lærere som er stolte av arbeidsplassen sin og elevene på skolen, som snakker varmt om skolens ansvar for gode oppvekstvilkår for barn og unge uten å underslå de utfordringene som alltid vil være en del av skolehverdagen. Vi har møtt stor åpenhet for faglig dialog og samarbeid med kirka om kulturformidling og høytidsmarkering. Det er viktig at våre kirkehus står til disposisjon for skoler og barnehager, slik at alle kan oppleve at kirken gir rom for alle. Her ligger

det til rette for gode relasjoner og bedre forståelse av vårt felles ansvar for å bidra til inkludering, verdiformidling og gode oppvekstrammer for våre barn og unge.

Stor takk til barnehagene og skolene som har tatt så godt imot oss! Og stor takk til kirkelige medarbeidere som gjennom hele året arbeider godt og målbevisst med å vedlikeholde gode relasjoner og verdifulle samarbeidsprosjekter.

9 Diakoni

Diakoni er kirkas omsorgstjeneste og evangeliet uttrykt i nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kampen for rettferdighet. Diakonien oppgave er å verne den sårbare, å ha blikk for den som faller utenfor og den som trenger støtte.

Visitasen har gitt oss gode møter med menighetenes diakonale arbeid. På Lauvsnes og på Jøa fikk vi møte helsearbeidere og beboere på Flatanger pleie- og omsorgstun og Fosnes Sykehjem. Vi har møtt faglig stolthet og stor trivsel, godt samarbeid mellom kirka og institusjonene og en spennende Livsglede-filosofi i tilrettelegging av hverdagen for beboerne på Jøa. I Flatanger har menighetens besøkstjeneste fungert godt over lang tid og gitt.

I Namsosmenighetene er det diakonen som er navet i det diakonale arbeidet. Et tradisjonelt diakonalt fokus har vært seniorsegmentet. I de seinere årene har ungdomsdiakoni, bærekraft og grønne perspektiv blitt viktige diakonale utfordringer. Diakonien må alltid ha et samtidsblikk på det som er dagens samfunns- og omsorgsutfordringer og på hvor de befinner seg som i dag trenger kirkas støtte og oppmerksomhet. Her utfordres diakonien til nytenkning og samarbeid med andre offentlige og ideelle aktører. Dette ikke minst fordi de diakonale utfordringene alltid vil overstige de ressursene vi alene har til disposisjon, de vil være i endring og representerer en felles samfunnsutfordring. Gode lokalsamfunn bygges alltid i fellesskap

«Det skal en hel landsby til for å oppdra et barn», er et ordtak vi har hørt. Både livsmestring og psykisk helse er uttrykk vi ofte hører knyttet til ungdomsgenerasjonen. Dette er også en utfordring for våre menigheter.

I vårt område har det etter hvert etablert seg mennesker fra mange forskjellige nasjonaliteter. Her utfordres også kirkens diakonale raushet, gjestfrihet og våkenhet for nye behov.

10 Kirkemusikk og kulturengasjement

Under visitasen har vi møtt dyktige kirkemusikere og et bredt spekter av kulturuttrykk. I gudstjenestelivet og som brobyggere til det lokale musikk- og kulturliv, spiller kirkemusikerne en viktig rolle. Vi har opplevd fantastiske konserter og kulturkvelder i kirkene i Namsos, Flatanger og Otterøy. I kirkene må det gis rom for musikk av høyeste kvalitet, og for et bredt folkelig uttrykk med røtter i allmenkultur og i lokalkultur. Kirka og kirkerommet kan romme alle arrangementer og uttrykk som oppleves forenelig med å tenne lysene på alteret. Slik kan og skal kirkene fungere som gudstjenesterom, kulturhus og samfunnshus.

Gudstjenestene er stedet for bønn, tilbedelse og lovsang, nåde og håp. Sangen og musikken fargelegger og bærer evangeliet mellom oss, når vi lytter og deltar i salmesang og liturgi. Å ha gode kirkemusikere er viktig for et godt gudstjeneste- og menighetsliv, men ikke minst for at kirka skal være et åpent og inkluderende hus og hjem for alle i lokalsamfunnet. Kulturkveldene under visitasen var høydepunkter og gode eksempler på hvordan man kan skape inkluderende og gode arrangementer med god lokal forankring, et bredt spekter av musikalske uttrykk og aktører i alle aldre. Slik kan kirka og kirkene oppleves som åpent for alt som hører livet til, et hjem for hele bygda og hele byen – på tvers av tro og overbevisning. Her kan en komme som en er, søke gode opplevelser, fotfeste i livet og himmel over hverdagen.

11 Oppsummering

Temaet for denne visitasen har vært «Virkelighet og visjon – ambisjoner, realiteter og muligheter for menighetene i Midtre Namdal.» Vi ble minnet om at 6 av 10 namdalinger har et positivt forhold til kirken og synes det er viktig at kirken har en sentral plass i lokalsamfunnet. Det gir oss åpne rom å gå inn i. Det utfordrer oss til frimodighet, til å våge det som i mer nøkterne øyeblikk kan oppleves som dristig og kanskje umulig.

Til slutt vil jeg gi noen utfordringer med på veien videre:

- Fortsett den gode arbeidet som gjøres med å profilere kirkene som åpne hus med rom for livets mangfoldighet og alt det som hører livet til – som gudshus, kulturhus, samfunnshus – livsnære og himmelvendte rom. Øv dere i å verdsette mangfold og ulikhet, også i tenkning og overbevisning. Ei kirke som har ambisjoner om å være et hjem for alle, må både tåle og romme motsetninger, må alltid være underveis, lydhør og på leting etter gode svar på dagens og morgendagens utfordringer.
- Det er gledelig at 60 års bruk av Namsos kirke har satt slike spor at den nå sårt trenger renovering og oppgradering. Lykke til med arbeidet med å klargjøre den til nye 60 års flittig bruk til velsignelse for byen og kommende generasjoner. Lykke til med fortsatt å fylle den med slik aktivitet og innhold at den får være gi fotfeste for de som kommer hit og himmel over livet i byen.
- Jeg vil også gi min støtte til arbeidet med å legge til rette for gjenbruk av gravferdsarealene ved en riktig fastsettelse av festeavgiftene, ved å legge enda bedre til rette for kremasjon og opprettelse av navnet minnelund ved alle gravplasser.
- Dyrk det gode samarbeidet mellom alle de kirkelige faggruppene, med respekt for de andres faglighet og person, med glede over perspektiv du selv ikke har tenkt på, med plass både for den kreative gründeren og den trauste og trofaste. Vennlig. Viktig. Modig. Dyktig. La det være målet for hvordan vi ønsker å være som kirke og kirkelige medarbeidere på den plassen, i den bygda og i den byen som er vår.

Til slutt: TAKK. Et stort takk for gjestfrihet og varm mottakelse overalt!

Takk til kirkeverge Magne Bergslid, til ansatte i fellesrådet og prestene som har planlagt og deltatt under visitasdagene. Takk også for gode samtaler med ledelsen i Flatanger og nye Namsos kommune!

Og sist, men ikke minst: takk til prost Håkon Olaussen og kirkefagsjef Inge Torset for konstruktivt og godt arbeid og medarbeiderskap!

Må Gud velsigne Flatanger og Fosnes, Klinga og Vemundvik, Otterøy og Namsos menigheter, og veien videre som kirke og trosfellesskap på det stedet som er deres!